

Medalia luării deciziilor

Marele muzeu al cărții din Școala de vis

Au urmat săptămâni de muncă, de entuziasm și emoții. Au strâns cărți vechi de peste tot, au aflat ce trebuie să facă pentru a le conserva, au amenajat spațiul. Apoi a venit o nouă zi cu adevărat importantă: ziua în care au așezat fiecare carte pe raftul ei, în Biblioteca viselor. Da, ați auzit bine, copiii au făcut o bibliotecă a viselor. Asta pentru că, după cum bine a spus Dia: „Dacă școala noastră este o Școală de vis, atunci toate ideile minunate scrise în cărți ar trebui să se afle într-o Bibliotecă a viselor!”.

Colegilor ei le-a plăcut ideea. Mai ales pentru că Marele muzeu al cărții nu trebuia să fie doar un loc în care să „vezi” cărțile vechi, ci să le poți atinge, răsfoi, să te poți bucura de ele:

— Altfel, la ce bun să le mai strângem pe toate la un loc?! a observat Nick. Cărțile sunt făcute pentru ca noi, copiii, să citim, să aflăm din ele lucruri frumoase... ce mai, să le folosim!

Dar să vedem ce s-a întâmplat de fapt. Stabiliseră cu o săptămână în urmă să facă o deschidere festivă a muzeului. Invitați erau toți elevii școlii lor, dar și elevi din alte școli, părinți... Mai mult, trimiseseră o scrisoare și în satul de munte, pentru a-i chema la deschidere și pe sătenii ospitalieri pe care îi întâlniseră în iarnă. O așteptau mai ales pe bătrâna învățătoare de la abecedarul căreia le venise ideea cu muzeul cărții. Sperau mult să-i facă o surpriză, să-i vadă în ochi bucuria, să-i răsplătească astfel gestul minunat prin care le dăruise cartea la care ținea atât de mult.

Cu acest entuziasm au început să așeze cărțile la locurile lor. Dar repede și-au dat seama că aveau mai multe idei pentru amenajarea bibliotecii. Dia venise cu o idee, Nick cu alta, iar Dan avusese și el una. Trei idei, și toate le plăceau foarte mult! Pe care să o aleagă?

— Eu zic să supunem la vot! a propus Maria, crezând că găsisse o soluție. Ideea care primește cele mai multe voturi rămâne!

La propunerea lui Nick au ridicat toți mâna. Era foarte frumos felul în care gândise colegul lor totul.

— Este evident că trebuie să mergem pe varianta asta! a zis atunci Maria. Suntem toți de acord cu ea!

— Stai, puțin, că mie îmi cam plac și celelalte idei! a întrerupt-o Ana. Nu știu ce să zic!

— Și mie îmi plac! s-au auzit atunci mai multe voci.

— Păi, să le votăm și pe ele! a fost de acord Maria. Cine este pentru ideea lui Dan?

Din nou au fost ridicate toate mâinile.

— Stai, că așa nu merge! a observat atunci Maria. Cum alegem între ideea lui Nick și ideea lui Dan dacă suntem toți de acord cu amândouă?

— Și cred că asta nu e tot, a zis atunci David, zâmbind cu siretenie.

— Ce mai este? s-a mirat Ana.

— Stai să vezi! a zis băiatul. Dragi colegi, cine e de acord cu ideea pe care ne-a propus-o Dia?

Din nou toate mâinile s-au ridicat.

— Exact cum bănuiam! a strigat triumfător David. Ne plac toate ideile la fel de mult. Dar trebuie să o alegem doar pe una dintre ele!

— Uite ce propun eu, a zis Marcel, care stătuse până atunci gânditor în banca lui. Să amenajăm locul după ideea lui Nick și să vedem cum iese. Apoi amenajăm după ideea lui Dan. La sfârșit facem cum a propus Dia. Și vedem cum este mai bine.

De multe ori ideile pot să pară frumoase atunci când le gândești, dar când le pui în practică, una sigur o să fie mai bună decât celelalte.

— Nu-i o propunere rea, a zis Ana. Deci începem cu ideea lui Nick. Și am și eu o

sugestie: când terminăm fiecare aranjare facem o fotografie, ca să le putem compara după aceea.

A urmat o oră de muncă asiduă. Au așezat mobilierul așa cum spusese Nick. Au făcut poze.

Apoi au strâns totul în centrul încăperii și au amenajat încă o dată așa cum spusese Dan. Au făcut din nou fotografii. Când au ajuns și la propunerea Diei erau deja epuizați.

— Uf, nu mai pot, a zis Marcel, prăbușindu-se pe un scaun. Pur și simplu nu mai pot!

— Haide, leneșule! l-a ironizat Ana. Doar tu ai venit cu ideea să punem în practică toate cele trei propuneri. Acum ce faci, dai bir cu fugiții?

— Să știi că da! a recunoscut băiatul cu sinceritate.

— Nu se poate, colegu! l-a prins Maria de mână. Hai, hopa sus!

Marcel s-a ridicat cu greu. Atunci Maria s-a așezat iute pe scaun.

— Păi, ce faci? a întrebat Marcel mirat. Nu ai spus că nu avem voie să ne oprim?

— Am zis că TU nu ai voie să te oprești! a râs Maria. Cu mine este altă treabă!

— Haideți, nu vă mai certați, interveni Dia, uite că am terminat.

Așa era! Copiii se uitau bucuroși în jur: începuse să se însereze. Apoi David i-a chemat să se uite împreună la pozele pe care le făcuse cu tableta. Copiii s-au privit unii pe alții uimiți: nu rezolvaseră nimic – tot nu se puteau hotărî! Fiecare aranjament avea ceva frumos!

— Așa nu mai merge, a constatat Nick privind-și ceasul. Se face târziu și mâine este marea deschidere. Trebuie să ajungem la o soluție, să luăm o DECIZIE chiar acum!

— Cred că știu ce trebuie să facem, s-a luminat la față Dia. Haide să spunem ce ne place și ce nu ne place la fiecare dintre idei. Ideea care strânge cât mai multe puncte câștigă!

— Super, Dia! se bucură Dan. Încep eu: la ideea lui Nick îmi place cum a așezat cărțile în bibliotecă după anii de apariție, la ideea ta îmi place cum ai așezat cărțile după tema/conținutul lor.

— Dan, dar și ideea ta cu așezarea cărților după culoarea copertelor este bună, a spus visătoare Dia. Face biblioteca să arate mult mai prietenoasă, mai caldă, te simți bine când o privești!

— Stai un pic, dar dacă am combina ideile voastre? se întrebă Maria.

— Nu merge, remarcă Ana. Cum poți să combini anii, culoarea copertelor și tematica din cărți? Asta este, cred că trebuie să alegem o singură idee! Dar care?

— Știu! a strigat atunci Nick. Dacă toate ideile ne plac la fel de mult înseamnă că sunt la fel de bune, nu-i așa? Dar una dintre ele are ceva în plus: este vorba despre ideea Diei!

— De ce? s-a mirat fetița.

— Păi, ultima aranjare a fost după ideea ta. Dacă vrem să mai schimbăm ceva înseamnă că trebuie să o luăm de la capăt. Suntem cu toții obosiți și nu mai avem nici prea mult timp! De acord?

— Cu o condiție! Lăsăm după ideea mea acum, dar semestrul viitor facem după ideea lui Nick, apoi după ideea lui Dan și tot așa!

— Super tare! De ce nu ne-am gândit de la început la asta? s-a mirat Maria.

— Pentru că... de aia... și din cauza cealaltă... spuse Dan pe un ton pițigăiat, prefăcându-se că începe să plângă.

Toți colegii izbucniră în râs.

— Să meargă cineva după lăptic! Avem un bebeluș aici! reuși să spună Maria printre hohotele de râs.

De altfel, toți erau fericiți. Muzeul era gata pentru marea deschidere!

*

Primul lucru pe care l-a făcut Dia când au ajuns în fața casei ei a fost să privească spre balansoarul din curte. Într-adevăr, cei doi spiriduși erau acolo. Mai mult decât atât, părea că adormiseră amândoi. Nick i-a făcut semn să nu facă zgomot ducând arătătorul la gură și, încet, în vârful piciorului, s-a furișat spre balansoar. Își propusese să-i sperie, dar, până să apuce să-și ducă planul la îndeplinire, a auzit în spatele lui un bâzâit foarte cunoscut:

— Gândy, strigă el bucuros când îl văzu pe roboțel. Ce faci aici?

— Aoleu! strigară Motivo și Voin treziți din somn. Ce se întâmplă?

— Se întâmplă că ați adormit și putea să vă vadă cineva! spuse roboțelul tăios. Ar trebui să vă pedepsesc!

— Dar nu dormeam, ne odihneam doar – cu... ochii închiși! se scuză Motivo. Azi Dia și Nick au avut multă nevoie de noi: sunt atât de motivați să facă Marele muzeu al cărții (și le place atât de mult să facă proiectul acesta!), dar au trebuit să dea dovadă și de voință pentru a amenaja de atâtea ori sala. Iar totul a durat atât de mult... Nu a fost ușor nici pentru ei, nici pentru noi...

— Păi, voi nu știați că luarea unei decizii durează mai mult uneori? Trebuie să compari avantajele și dezavantajele, să te gândești bine, să fii hotărât, dar să nu te grăbești, îi atenționează roboțelul. Uite, copii, aveți aici medaliile luării deciziei.

Cele două medalii străluceau.

— Iar voi doi veniți cu mine, mai spuse roboțelul, trăgându-i pe cei doi spiriduși de mânecile hainelor lor largi.

Și dispărură în tufișurile din spatele balansoarului.

Regulile luării deciziilor

- 1. Când trebuie să iei o decizie, clarifică scopurile, analizează datele, avantajele și limitele fiecărei idei.**
- 2. Trebuie să iei în calcul toate aspectele când iei o decizie: cum te afectează pe tine, cum îi afectează pe cei din jur (să vezi părțile bune ale fiecărei acțiuni și consecințele ei).**
- 3. Cu cât stai mai mult, cu atât îți va fi mai greu să te hotărăști. Stabilește un termen corect pentru luarea deciziei (nici prea repede, fără să fi verificat toate ideile, nici prea târziu), asumă-ți un punct de vedere și pune-l în practică.**